

kakor apostol. Niso pa starši zahtevali od Anice nič pretiranega, nič takega, kar bi bilo odveč.

Kakor otroci sploh, je tudi Anica kaj rada ostala zjutraj dalj časa v postelji; toda kadar so jo poklicali, je bila koj na nogah. Po naravi je imela nekaj gospodovalskega v sebi. Če je pa v tem oziru kaj zagrešila proti svoji vzgojiteljici, se je brž spomnila, da ni prav naredila in je dolgo trajalo, preden se je pomirila. Ljubezen do Jezusa je bila v nji že tako dozorela, da je vselej in povsod to, kar je bilo boljšega in lepšega, prepustila sestram in bratcem. Ko je bilo treba ubogati, ni poznala ne godrnjanja ne odkladanja, da bi ljubezen do Jezusa ne bila skaljena.

Prav vsled teh čednosti je smela iti že s šestim letom k svetemu obhajilu; saj je tako točno odgovarjala na vsa vprašanja iz Katekizma, da so se kar čudili. Njene součenke so imele navado reči: »Anica zna vse.«

Na dan prvega svetega obhajila je bila res kakor angel. Od tega dne je živela vsa za Jezusa. Še pri igri so slišali, kako je včasih zdihnila: »Ljubi Bog, ljubim te; moj Odrešenik, ohrani moje srce, da bo vse tvoje.« — Vsa srečna je bila, ko je šla k sveti maši, saj je navadno obenem prejela sveto obhajilo, nakar je bila neobčutna za zunanji svet. Včasih so jo morali, kakor bi bila slepa, peljati na prejšnji prostor.

Tako je dozorevalo njeno življenje kakor sveča. 14. januarja 1922 je umrla v Cannes-u. Od tega časa je že marsikak grešnik na njeno priprošnjo našel zopet pot k Bogu; duhovniki so bili deležni raznih milosti; nepričakovana ozdravljenja pripisujejo njeni pomoči.

Zimska.

Jaz in stari očka	»Hej, odprita!« prosi
rada se imava,	skozi okno zima,
za pečjo sediva,	ki snežinke nosi
vedno se igrava.	in prijazno kima.
Zunaj zimo jezdi	Midva pa poredno
burja, sneg in mraz,	se smejiva ji:
nama pa je v topli	»Prid noter, zima,
sobi kratek čas.	če imaš močil«

Mali Gregor.